

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 października 1935 r.

o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymywaniu fałszywych znaków pieniężnych.

Na podstawie art. 12 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 23 marca 1932 r. o wymianie uszkodzonych i zatrzymaniu fałszywych znaków pieniężnych (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 440) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje następujące brzmienie: „W razie zgłoszenia w jakiegokolwiek kasie państwowej, samorządowej, instytucji prawa publicznego lub w instytucji kredytowej albo w przedsiębiorstwie bankowym znaku pieniężnego sfałszowanego (podrobionego, przerobionego) lub budzącego wątpliwości co do jego autentyczności, znak taki powinien być przez rzeczoną kasę lub instytucję zatrzymany. Urząd lub instytucja, zatrzymująca znak pieniężny, powinna wypełnić kwestjonariusz z 4 odpisami, zawierający:

- a) nazwę i siedzibę urzędu lub instytucji kwestjonującej, liczbę porządkową kwestjonariusza i datę;
- b) imię, nazwisko okaziciela i dokładny adres jego zamieszkania;
- c) opis zatrzymanego znaku pieniężnego (wartość nominalna, data emisji, serja i numer);
- d) oświadczenie okaziciela co do źródła, z którego znak ten otrzymał;
- e) podpis zatrzymującego znak pieniężny oraz podpis lub odcisk palca okaziciela;
- f) oznaczenie urzędu policyjnego właściwego terytorjalnie dla miejsca zatrzymania znaku pieniężnego.

Oryginał kwestjonariusza z 2 odpisami i zatrzymanym znakiem pieniężnym powinien być niezwłocznie przesłany do urzędu policyjnego właściwego terytorjalnie dla miejsca zatrzymania znaku pieniężnego.

Trzeci odpis kwestjonariusza pozostaje w instytucji, która zatrzymała znak pieniężny, czwarty odpis otrzymuje okaziciel jako pokwitowanie.”

2) § 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Ekspertyzy zatrzymanego znaku pieniężnego dokonywają niezwłocznie po otrzymaniu go wraz z dwoma odpisami kwestjonariusza:

1) Bank Polski (Oddział Ekspertyz), jeżeli zatrzymany został bilet bankowy,

2) Mennica Państwowa, jeżeli zatrzymana została moneta, przyczem zarówno w razie stwierdzenia autentyczności jak i fałszerstwa przesyłają zatrzymany znak pieniężny lub fałszyfikat (po uprzednim jego skasowaniu) wraz z orzeczeniem i odpisem kwestjonariusza urzędowi policyjnemu, który znak ten lub fałszyfikat nadesłał.

Tak w wypadku stwierdzenia autentyczności, jak i fałszerstwa znaku pieniężnego Bank Polski (Oddział Ekspertyz) lub Mennica Państwowa zatrzymują dla siebie drugi odpis kwestjonariusza.”

3) W § 10 w ustępie trzecim po wyrazach „Władz Centralnych” dodaje się wyrazy „oraz Komendy Głównej Policji Państwowej (Centrala Służby Śledczej).”

4) § 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Dowody rzeczowe po umorzeniu lub prawomocnem ukończeniu spraw o fałszowanie biletów bankowych i monet przechowywane są:

a) ze spraw o fałszowanie biletów bankowych — w Banku Polskim (Oddział Ekspertyz),

b) ze spraw o fałszowanie monet — w Mennicy Państwowej, co najmniej przez 1 rok, poczem ulegają komisijnemu zniszczeniu przy udziale delegata Komendy Głównej Policji Państwowej (Centrala Służby Śledczej) z wyjątkiem tych, które jako charakterystyczne odmiany powinny być zachowane.”

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*